

Társadalomtudomány XVII. évf. 1937. 1—2 és 3—5. sz.

Dékány István „A társadalom vezetői“ kérdésével foglalkozik (1937. 1—2. sz. 1—29. l.). Tanulmánya főként a kisváros és a falu nevelő rétegeit érintené közelebről. Széles távlatú elméleti alapvetéséből a gyakorlati feladatok hosszú sora, szinte önkénytelenül is következik.

Hajós Elemér (*Nevelési tanácsadók*, 1937. 3—5. sz. 250—253. l.) reális érzékel ír az iskola és élet (szülők!) kapcsolatának intézményes megszervezéséről. E kérdés vitairódmához nem nyújt ugyan meglepő újszerűségeket, de az eddigi magyar és külföldi indításokat eredménnyel összegezi. Gondolatmenetének összefüggő idézetei: „A nevelés válsága elsősorban a nevelők (szülők) válsága“. — „A gyermekek durvaságának nem egyszer az az oka, hogy a családi viharok a gyermek jelenlétében zajlanak le“. — „A szülők nagyrésze, még ha belátja is nevelői tájékozatlanságát, nem ér rá szakkönyveket olvasni“. — „A napilapok vasárnapi felduzzasztott számai mindenről megemlékeznek, csupán a gyermeknevelés fontos kérdéseiről nem.“ — „Az Iskolánkívüli Népművelési Bizottságok munkájába fokozottabban bele kellene kapcsolni a nevelésügy kiváló szakembereinek propaganda-előadásait“. — Továbbiakban a nevelési tanácsadók országos hálózatának kiépítését sürgeti s meggyőződéssel vallja: „Szerepük a jövőben egyre nagyobb lesz s eljön az az idő, amikor majd minden egyes iskola tanítótestülete egyszersmind a nevelési tanácsadó szerepét is be fogja tölteni“. — Pedagógus tevékenységünk tudatosítását célozzák még az alábbi tanulmányok: *Noszolpi Lászlótól* „Nem és társadalom“ (1937. 1—2. sz.), továbbá *Mészáros Károly* tollából „Tisztviselőképzés és — továbbképzés“ (1937. 1—2. sz.).

Wagner Ferenc.

Kisdednevelés. LXII. évf. 1937. 1—12. szám.

Kósa Szabó Erzsébet: (1—5. sz.) folytatja az előző évfolyam két utolsó számában megkezdett értekezését *A gyermeknyelv pedagógiájának alapvonatai* címen. Előző cikkeiben röviden érintette a gyermeknyelv nevelésére vonatkozó különböző felfogásokat. Megállapítja a szerző, hogy a tulajdonképeni beszélés csak akkor áll elő a gyermeknél, amikor az előkészítő korszakban még szétválasztott funkciók egységgé olvadnak. Itt is első az egyszerűsávas mondatok szaka. Ebben a korban a gyermek egyes szavainak több értelme is van. A gyermeki nyelv fejlődésének második korszakát a tapasztalás, a környezet hatása jellemzi, míg a harmadik korszak a belátó cselekvésnek, a praktikus intelligencia tevékenységének korszaka. A speciális gyermeknyelv pedagógiai elvek tárgyalása előtt a hangképzés és beszédkezdet egyes fokozatait mutatja be. A kiáltás, gagyogás és a lassan tudatosuló utánzás korszakai a fontosabbak. Ez utóbbi időszakban nagyjelentőségű a helyes beszédpélda. Összefoglalja a helyes nyelvnevelés elveit. Egésznap ügyelnünk kell a gyermek beszédére, ezenkívül naponta erősítjük rendszeres gyakorlás útján a mondattani viszonyok gyakorlásában. Helytelennek találja a gyermek több nyelvre való tanítását. A gyermekkorban az a cél, hogy a helyes beszédet megszokottá és beidegzetté tegyük a gyermeknél és a beszédszervek használatában előálló hibákat pedig megelőzzük. Az iskolai oktatás szempontjából is nagyon fontos a megelőző kor nyelvi fejlődése. Végül összefoglaló táblázatban mutat rá a normális gyermeknyelv fejlődésének irányítására, majd egész értekezésének németnyelvű kivonatát adja.

Pörzse Lenke nővér: (1—3. sz.) *A gyermekmegfigyelések* címén rámutat arra, hogy a gyermek apró elszólásai mennyire a gyermek lelke mélyéből fakadnak és mennyire alkalmasak annak megismerésére. Megtörtént eseteket sorol fel. A felsorolt példák